

1885-01-12

þÿ £ ¬ » À ¹ 3 ³/₄ - ± Á . 4 6

Library of Neapolis University Pafos

<http://hdl.handle.net/11728/10117>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΣΑΛΠΙΓΓΕ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΚΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΛΙΑΙΑ.

ΕΤΟΣ Α.

ΑΡΙΘ. 46

Συνδρομή υποχρεωτική έτησια προπληρωτέα εν Κύπρω Σελ. S. 'Εν τῷ ἑξωτερικῷ Σελ. 12.
Ἄρθρα σύμφωνα τῷ προγράμματι τῆς "ΣΑΛΠΙΓΓΟΣ" καταχωρίζονται δωρεάν. Εἰδοποιήσεις καὶ διατριβαὶ κατ' ἀποκοπὴν.
Πᾶσα ἀποστολὴ ἀφορῶσα τὴν "ΣΑΛΠΙΓΓΑ" δεῖν νὰ διευθίνηται τῷ Συντάκτῃ Σ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΩΙ εἰς Λεμεσσοῦ.
Editor S. HOURMOUZIOS LIMASSOL.

Μὴ πράττε ἔργα τῶν ὁποίων ἡ δημοσίευσίς σοι προξενεῖ ἔντροπήν, διότι γρήγορα ἡ ἀργὰ θὰ φανερωθῶσι.

ΚΥΠΡΟΣ.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

12, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1885.

Τὸ 1884.

Ἐς κόρακας τὸ 1884· πόσαι ἐλπίδες ἐφεύσθησαν ἐν αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο πόσαι ἀραὶ ἐκ βάρους καρδιῶν ἐξερχόμεναι συνοδεύουν αὐτό. Ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ παντὸς νέου ἔτους ἀφικόμενοι χαίρομεν, τραγωδοῦμεν, γελῶμεν αἱ διαφόρων εἰδῶν ἐλπίδες ἀνάπτουν, κοχλάζουν εἰς τὰς καρδίας, καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ μέθῃ τῶν ἐλπίδων, τῶν προσδοκιῶν, φθάνομεν ἀνεπαισθήτως εἰς τὴν ἔξοδον ἣτις εἶνε καὶ εἴσοδος νέου ἔτους γελῶντες ἀκόμη καὶ ἐλπίζοντες· ἐκεῖ αἴφνης συναισθανόμενοι τὸ μάταιον τῶν ἐλπίδων ἡμῶν πρὸς στιγμὴν γινόμεθα κατηφείς· ἀλλ' ἰδοὺ ἀμέσως ἐνώπιόν μας τὸ νέον ἔτος, καὶ ἰδοὺ πάλιν ἐλπίδας, χαρὰς, γέλωτας ἕως οὗ πάλιν ἐξέλθωμεν ὡς εἰσήμενοι, καὶ τοιαυτοτρόπως δίδει κύκλον τὸ παιγνίδιον.

Πᾶσα τὰ καλὰ τοῦ 1884; Ναί, μᾶς ἦτο εὐτυχές καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ ἀδικήσωμεν εἰς τοῦτο, καὶ θὰ γράψωμεν μάλιστα τὸ προτέρημά του τοῦτο ἐπὶ τῆς πλακῆδος τοῦ τάφου του, ἀλλὰ ποῖαν εὐτυχίαν δύναται νὰ αἰσθανθῇ ὑποδουλωμένος λαὸς τοῦ ὁποίου τὴν εὐδαιμονίαν ἔχουσι δεδεμένην αἱ κρατοῦντες;— μὰ πταίω ἐγὼ εἰς τοῦτο;—πιθανὸν νὰ μᾶς εἴπη τὸ 1884·—πταίεις βέβαια εἰς τοῦτο τόσον, ὅσον καυγᾶσαι εἶναι αἴτιον τῆς εὐτυχίης. Χρὴς δὲ πράγματ' ἠδύνασο νὰ κάμῃς διὰ νὰ ἀποδείξῃς δι' ἑσὺ συμμαχεῖς ἡμῖν· ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν εὐδαιμονίαν, προστασίαν, δικαιοσύνην, ἀνθρωπότητα τέλος πάντων, καὶ ὅμως δὲν τὸ ἔκαμες·

τοὺς κερανοὺς σου τοὺς πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ὁποίους διὰ νὰ ἀπαλλαχθῶσι αἱ ἀνθρώποι ἦτο ἀνάγκη νὰ ἔχωσι γεμάτικαις ταῖς τζέπαις ἀπὸ μαγνήταις, δὲν τοὺς ἐχρησιμοποίησας ὡς ἔπρεπε.

Ποῖον ἄλλο καλὸν μᾶς ἔφερε τὸ 1884;— Ἐκόπη ἡ δεκατεῖς τῆς σταφυλῆς— ἄ! αὐτὸ τὸ ἐξεχάσαμεν, ἀλλὰ τὸ καλὸν τοῦ ποῖου;—τὸ ὅτι κατήντησε τὸ κρασί νὰ πωλῆται 40 γρόσια διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ χωρικός εἶνε ἐλεύθερος καὶ τριγὰ πρὶν ὠριμάσῃ τὸ σταφύλι. Λοιπὸν τῶν ὄντων μέγα καλὸν τοῦτο· ἄς πίνωμεν ἡμεῖς τὸ κρασί 40 γρόσια τὸ γομάρι, καὶ ὁ χωρικός ἀναπαύεται ἀπὸ βλοσυροῦς τοῦ ὅταν ἀπὸ τὴν ἀξίαν τοῦ κρασίου τοῦ τοῦ μένου γρόσια διὰ νὰ ἀγοράσῃ 100 δράμα χλωβᾶν νὰ φᾶν τὰ παιδιὰ του.

—Ἐπροστατεύθη ἡ ζωὴ τῶν κατοίκων.

—Μάλιστα! καὶ τοῦτο μαρτυρεῖ καὶ ἡ ἀκαμάτως ἐργασθεῖσα ἀγχόνη.

—Ἐγίνε νόμος νέος κληρονομικός.

—Ναί! προσετέθη ἀκόμη μία ἀδιέξοδος εἰς τὸν λαβύρινθον.

Τέλος πάντων ἐς κόρακας καὶ τὸ 84 καὶ τὰ καλὰ του· τὸ βλέμμα, τὴν καρδίαν, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν χαρὰν μᾶς ἔχομεν ἤδη ἐπὶ τὸ 1885.

Τὸ 1885.

Ὡς εὖ παρέστης 1885! πρόσεξε καλῶς! νὰ μὴ μιμηθῇς τὸ προκάτοχόν σου· αἱ ἐλπίδες νεανίδων καὶ γερόντων, νέων καὶ γρηῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν δηλα-

δῆ, ἐστράφησαν σύσσωμοι πρὸς σέ· τί λέγεις;

Καλὴ ἀρχὴ· νὰ κ' ἔνα δῶρον τῆς πρωτοχρονιάς· δῶρον πλούσιον, διότι εἶνε κυβερνητικόν· δῶρον τὸ ὅποιον θὰ πιάσῃ πολλοὺς, διότι δίδεται ὑπὸ ἰσχυρῶν· ἐτοιμάσθητε νὰ τὸ ὑποδεχθῆτε· διώξατε μακρὰν τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοῦς σας τὰ πάθη τοῦ '84 διὰ νὰ χωρήσῃ εἰς αὐτὰς χαρμωδῶς τὸ πρῶτον καλὸν τὸ ὅποιον τὸ 85 μᾶς φέρει:

Κρασί μαῦρον παράδες 68 ἡ ὀκτὰ, ἀπὸ 42 τοῦ ἀπεφάσισαν οἱ ἀξιότιμοι σύμβουλοι τοῦ Ἰδαρέ Λεμησσοῦ.

Κόκκινον παράδες 60 ἡ ὀκτὰ ἀπὸ 42.

Ρακὴ παράδες 138 ἡ ὀκτὰ ἀπὸ 110.

Κουμανδάρια παράδες 128 ἡ ὀκτὰ ἀπὸ 95...

Τί δαγκάνεις σὺ τὰ δάκτυλά σου; διὰ νὰ μὴ φανῆς ὅτι θὰ λιγοθυμήσῃς ἀπὸ τοὺς γέλωτας; Τί δαγκάνεις σὺ τὰ χεῖλη σου; διὰ νὰ κρατήσῃς τὰ γάχχανα; Τί σφίγγεις σὺ τὴν κεφαλὴν σου μεταξύ τῶν χειρῶν; διὰ νὰ μὴ πηδήσῃ ἡ χαρὰ ἀπὸ τ' αὐτιά σου ἔξω;

Εἰς τὴν νῆσόν μας ὑπάρχει μία παροιμία ἢ ὁποῖα λέγει, «ἢ κοντὰ 'ς ἄργοντα ἢ κοντὰ 'ς θάλασσαν»· ἀλλὰ μήπως νομίσητε ὅτι ἡ παροιμία θέλει νὰ πῇ ὅτι καὶ ὁ ἄρχων καὶ ἡ θάλασσα εἶνε ὁμοιοκακὰ; ἢ ὅτι πρέπει νὰ ἦσαι κοντὰ κ' εἰς τὰ δύο ὥστε ὅταν σὲ φέρῃ εἰς θέσιν ὁ ἄρχων νὰ πηγαίνῃς ἀμέσως

νά πίπτῃς μέσ' ἐς τὴν θάλασσαν νὰ γλυτώνῃς καὶ πρέπει νὰ νάαι κοντὰ μήπως καὶ μετανώσης εἰς τὸν δρόμον; ὄχι! δὲν σημαίνει τοῦτο ἡ ἰδέα σας εἶνε λανθασμένη· ἄλλην σημασίαν ἔχει· σημαίνει ἔτι τὰ δύο αὐτὰ—ἄρχων καὶ θάλασσα—συμβοηθούνται· νὰ π. γ. κοντὰ ἐς τὴν θάλασσαν εἴμεθα πάντοτε· ἀλλ' ἠξιώθη ποτὲ ἡ θάλασσα νὰ λάβῃ, γνῶσιν τῆς ποιότητος τῶν σαρκῶν μας; ὄχι βέβαια· τώρα ἔμωσ ποῦ μᾶς κατέχει καὶ συνέχει καὶ ὁ ἄρχων, ἐντὸς ὀλίγου θὰ μάθῃ ἡ θάλασσα ποίαν γλυκύτητα ἔχουν αἱ σάρκες μας τραφεῖσαι διὰ ζακχάρως ἀγγλικῆς.

Τώρα λοιπὸν ν' ἀκούσῃτε τηλεγραφήματα εἰς τὴν Ἀνασσαν ποῦ ἡ χαρὰ εἶναι γενική καὶ φανερά γιὰ τοὺς χωρικούς, νὰ εὐχαριστήσουν τὴν Κυβέρνησιν ἢ ὁποῖα προσπαθεῖ νὰ τοὺς κάμῃ λέρδους δηλ. περιηγητάς. Ὁ δὲ ἐπανέλθωμεν, διότι ποῖός δὲν εὐχαριστεῖται νὰ λέγῃ περὶ τοιούτων; καλὴν ἀρχὴν μᾶς ἔκαμε τὸ 1885.

Εὐχάριστον ἄγγελμα.

Τῇ ἐνεργείᾳ τῆς Α. Πανιερότητος τοῦ Ἁγίου Κιτίου, ὁ Κ. Θεολόγος παπᾶ Χριστοδούλου ἐκ Νέου-χωρίου τῆς Κυθραίας ἐπαγγελλόμενος μέχρι τοῦδε τὸν Ἅγιογράφον, ἀπῆλθεν εἰς Τζανάκι Καλέ πρό τινος καιροῦ ὅπου ἐκγυμνασθεὶς καλῶς εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν πηλίνων ἀγγείων ὅσα ἐκεῖ κατασκευάζονται, καὶ τὸ σπουδαιότερον εἰς τὴν βερνίκωσιν τούτων, ὑπέστρεψεν ἐσχάτως ἐν Λεμεσοῦ, καὶ προτίθεται νὰ κτίσῃ, ὅπου ἐγκριθῇ, τὸ κατάλληλον κκίμι διὰ ν' ἀρχίσῃ ἐργασίαν. Τῇ προτροπῇ ἐπίσης τῆς Α. Π. πρὶν ἀναχωρήσῃ ὁ νέος ἐζήτησε συνδρομὴν τινα πρὸς τῆς Κυβερνήσεως ἣτις καὶ τὸν συνέδραμε δοῦσα αὐτῷ 20 λίρας διὰ τὰς ἐποίας ἐζήτησε καὶ ἔλαβεν ἐγγυητὴν παρ' αὐτοῦ ἡ Κυβέρνησις, νὰ τὰς ἐπιστρέψῃ, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν μετὰ τὴν ἐκμάθησίν του δὲν ἤθελεν ὑποστρέφει καὶ ἐργασθῇ εἰς Κύπρον. Ἀρκετὰ ἀληθῶς εὐχάριστον τοῦτο, διότι ἐνφ' ἐν Κύπρῳ εὐρίσκεται χωμα ἀξιόλογον πρὸς κατασκευὴν κατὰ τοὺς λεπτοτέρων καὶ τεχνικωτέρων τοιούτων ἀγγείων ἐξ ὧν μεγάλα ποσότητες προμηθεύονται ἐκ τοῦ Τζανάκι Καλέ, χρησιμεύει τοῦτο, Κύριος οἶδε πρὸ πόσων αἰώνων, εἰς κατασκευὴν μόνον σταμνῶν διὰ νερὸν καὶ τινων κουπῶν τῆς Λαπήθου ἀθλιεστάτης πεισθητος ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀλοιφῆς. Εἶθε ἀ-

ναλογοὶ ἐνεργεῖται νὰ ἐγίνοντο καὶ δι' ἄλλα βιομηχανικὰ ἔργα τὰ ὁποῖα ἐν Κύπρῳ διχτελοῦσιν εἰσέτι εἰς τὴν προκατακλισμαίαν θέσιν των.

Ἐθιμον ὑπάρχει καὶ ἐν Λεμεσοῦ ὡς καὶ εἰς πλείστα ἄλλα περᾶλια μέρη, τὴν ἡμέραν τῶν Φώτων μετὰ τὴν ἐν τῷ Ναφ' γινομένην Βάπτισιν, νὰ γνηται τοιαύτη καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὅπου πηθος πολὺ παρίσταται συνοδεῶν τοὺς ἱερεῖς ἐνδεδυμένους τὰς ἱεράς στολὰς, μετὰ Σταυρῶν καὶ φανῶν. Τοῦτο ἐγένετο καὶ φέτος, πολλοὶ δὲ ξένοι εὐγενεῖς καὶ πεπολιτισμένοι ἐθεώωντο τὸ ἔθιμον τοῦτο καὶ ἐγέλων, τοῦθ' ὅπερ οὐδέποτε ἐγένετο ὑπὸ τῶν βαρβάρων καὶ ἀπολιτεῦτων Τούρκων. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸ ἔθιμον τοῦτο, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει μέρος κατάλληλον καὶ δὲν σχηματίζεται ἐπίτηδες τοιοῦτον ἀνάλογον πρὸς τὴν ἱερότητα τῆς πράξεως, καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδ' ὁ τρόπος τῆς βαπτίσεως δὲν γίνεται μεθ' ὀλης τῆς σοβαρότητος οἷον ἡ πράξις αὕτη ἀπαιτεῖ, καλὸν εἶνε καὶ διὰ πολλοὺς ἀκόμη ἄλλους λόγους νὰ παύσῃ, ὡς πρὸς δὲ τοὺς γέλωτας τῶν ξένων, ἐρωτῶμεν αὐτοὺς: εἶνε κανὼν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς εὐγενείας τοῦτο τὸ νὰ περιγελῶσι καὶ νὰ περιφρονῶσι τρεῖς τέσσαρες ξένοι τὸ ἔθιμον ἐλοκλήρου λαοῦ τοῦ ὁποίου ἡ ὑπαρξὶς ἀν δὲν τοὺς ἔσωσε ταυλάχιστον τοὺς συντηρεῖ;

Ἀδύνατον λογικῇ ἀπαιτήσιν νὰ μὴ ληφθῇ ἐν τέλει ὑπ' ὄψιν καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν πολεμίων, ὅσον καὶ ἂν φανῶσιν οὗτοι κατ' ἀρχάς ὅτι δὲν παραδέχονται αὐτὴν, καὶ ὅσον καὶ ἂν τὴν πολεμήσωσιν. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ ἀξιότιμος βουλευτὴς Λεμεσοῦ Κ. Γ. Μαληκίδης ἔκαμε πρότασιν εἰς τὴν παρελθούσαν σύνοδον τοῦ Νομοθετικοῦ ὅτι τὰ δημόσια ἔργα πρέπει νὰ τίθενται εἰς μειοδοσίαν, εἶνε δὲ γνωστὸν καὶ πόσον τοῦτο ἔκτοτε μέχρι χθὲς ἀκόμη ἐπολεμήθη καὶ ἐφιλονεικεῖτο ὑπό τινων ἐχρόνων συμφέρον νὰ πράξωσι τοῦτο. Ἰδοὺ σήμερον ὅτι ἡ ἐπίσημος ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως γνωστοποιεῖ ἔτι ἀπὸ α'. Μαρτίου τὰ δημόσια ἔργα θὰ τίθενται εἰς μειοδοσίαν ἐπὶ 60 ἡμέρας καὶ θὰ δίδωνται εἰς τὸν τελευταῖον μειοδότην· προηγουμένως ἔμω; ὁ ἀρχιμηχανικός τῆς Κυβερνήσεως θὰ ὑπολογίζῃ τὸ ἀπαιτούμενον πρὸς τὴν δαπάνην περὶ,

καὶ ἐὰν τοῦ τελευταίου μειοδότου τὸ ποσὸν εἶνε ἀνωτερον, θὰ ἀναλαμβάνῃ ὁ ἀρχιμηχανικός τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου εἰς τὸ ποσὸν ὅπερ ὑπελόγησεν· ἐὰν δ' εἶνε κατώτερον τὸ τοῦ μειοδότου, θὰ δίδεται τὸ ἔργον εἰς αὐτόν. Ἔτσι δὲ λοιπὸν Κυρὰ Κυβέρνησις. Ἐὰν ἀλλάξῃς σύστημα καὶ ἀρχίσῃς νὰ ἀκούῃς τῶν λογικῶν ἀπαιτήσεών μας ἀπὸ ἐπιστήμιοι ἐχθροὶ θὰ γίνωμεν ἄσπονδοὶ φίλοι. Διότι κ' ἡμεῖς διὰ νὰ φωνάζωμεν, δὲν φωνάζομεν ἀπὸ πάθος πρὸς πρόσωπα πρὸς μηχανικούς π. γ. ἢ τελῶνας καὶ συκοφάντας· ἀλλὰ διὰ νὰ στουμπώσῃς ὀλίγη τρύπα τοῦ δυστυχισμένου ταμεῖου τῆς Κύπρου αἱ ὁποῖα φαίνονται σὰν τῆς ἀνεφέλου καὶ ἀσελήνου νικτὸς τὰ ἄστρη, μὲ μὴν μεγάλην ἐς τὸ μέσον ποῦ φορεῖ 95 χιλ. λίρ. νὰ βγαίνουν κάθε λίγον καιρὸν.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Τὸν Μάγδην ἤρχισαν πλέον νὰ τὸν μισοῦν οἱ ἄραβες· ἐὰν δὲν εἶχε πολλοὺς ἰσχυροὺς ὁπαδοὺς θὰ τὸν ἐδίωκον. Εἶνε ἔμωσ ἀρκετὰ πανοῦργος. Ἐκτίσεν ἐν σπητῇ καὶ τὸ ἔχει ὡς ἱερὸν, ἐκεῖ δὲ προσεῦγεται καὶ ὁμιλεῖ μὲ τοὺς ὁπαδοὺς του. Ἐκεῖ μέσα βλέπει τὴν Θεῖαν Παρουσίαν καὶ λαμβάνει παρ' αὐτῆς δὴγηγίς. Οἱ ἄραβες κάθηται σταυροποδητεὶ γύρωθεν τοῦ ἱεροῦ τούτου, καὶ ὅταν παρουσιασθῇ ὁ Μάγδης, τὸν παρακαλοῦν νὰ τοὺς δείξῃ τὴν Θεῖαν Παρουσίαν, διὰ ν' ἀποθάνωσιν εὐτυχεῖς. «Ὡ προφήτα, φωνάζουσι, δείξον ἡμῖν τὴν Ἐλ Χάδραν» (θεῖαν παρουσίαν) Ὁ Μάγδης μετὰ μεγάλης σοβαρότητος ἀπαντᾷ «οὐάλλαχ» δύσκολον πρᾶγμα μοῦ ζητεῖτε. Ὅταν ἔμωσ ἔγει διάθεσιν, τοὺς προσκαλεῖ μέσα καὶ τοὺς ἐρωτᾷ «βλέπετε τίποτε;» ἐκεῖνοι ἀπαντοῦν «ὄχι»· λοιπὸν—τοὺς λέγει—ἀφήσατέ με μόνον μου νὰ προσευχηθῶ ἵσως τὸ Πνεῦμα εὐχαριστηθῇ καὶ σὰς φανῇ. Τότε ἐξέρχονται· ἐλείπνο; δὲ ἐπινοῖ τεχνάσματα ὡς τὸ ἐξῆς:

Ἐπὶ τινος σι νί ο υ χύνει ὀλίγον νερὸν, θάλλει ἔπειτα μέσα μερικὰ τεμάχια ζακχάρως· ἄνωθεν τοῦ ζακχάρως θέτει τὸν δίσκον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν τὰ φιλιτζάνια τοῦ καφέ· καὶ φωνάζει τοὺς ἄραβας νὰ εἰσελθῶσι· τοὺς τοποθετεῖ μετ' εὐλαβείας μακρὰν τοῦ δίσκου τὸν ὅποιον τοῖς δεικνύει μετ' εὐλαβείας· ἐννοεῖτε ὅτι ἐπειδὴ ἡ ζακχαρίς διαλύεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὁ δίσκος κινεῖται καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ τὰ φιλιτζάνια τὰ

Οὐδείς βεβαίως εἶνε δυνατόν νὰ ἀγνοῇ ὅτι κυριώτερος σκοπὸς τῶν Ἐφημερίδων εἶνε τὸ ἐπαινεῖν τὰ ἀξία ἐπαίνου καὶ ψέγειν τὰ ἀξία φόρου. Παρακαλῶ ὅθεν, Φίλε Σαλπικτά, νὰ δημοσιεύσῃτε τὴν παρούσαν ἵνα δι' οὐτῆς ἀποδοθῇ ὁ ἀρμόδιος ἐπαινος εἰς τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ γυναικείου φύλου τῆς πόλεως μας διὰ τὴν μεγάλην καὶ ἀκλόνητον αὐτοῦ προθυμίαν, ἐπιμονὴν καὶ σταθερότητα πρὸς διατήρησιν τῶν συρμῶν, καὶ τοσοῦτος μάλιστα ἐπαινος πρέπει νὰ ἀποδοθῇ ὅσον οὐδεὶς ποτὲ φαντάζεται, διότι μολογῶτε καθ' ἑκάστην ἀκούονται τὰ ἐξ ἀμάξης κατὰ τῶν συρμῶν οὐχ ἤττον ὁμως Κυρίαί καὶ Δεσπούναι ἀψηφούσαι τὰ πάντα ἐξακολουθοῦν γενναίως ἀγωνιζόμεναι καὶ συνδράμουσαι τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς "Madame de mode". Διὸ καὶ ἐκφράζομεν ὑμῖν Δεσπούναι μέγαν ἐπαινον διὰ τοὺς περὶ διατηρήσεως τῶν συρμῶν ἀγῶνάς σας, καὶ σὰς παρακαλοῦμεν νὰ μὴ παύσητε πρὸς Θεοῦ, ἀλλὰ νὰ ἐξακολουθήτε καὶ νὰ προσπαθήσητε πάσαις δυνάμεσιν ἵνα φέρητε τὸν λαμπρὸν συρμὸν ἵεις τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης του ἀδιάφορον δ' ἂν ὑπάρχουν τινὲς κτηγοροῦντες τὸν συρμὸν· τίνες δὲ οἱ κατήγοροι; βεβαίως οἱ ἄνδρες· ὅποιοι δ' εἰσὶν οἱ ἄνδρες; ζῶσ διποδα γενειοφόρα λογικὰ μὲν, ἔχοντα ὁμως τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ παραλογίζωνται ἀενάως καὶ νὰ ψέγωσι τὸν ὠραῖον καλλωπισμὸν ὁ ὅποιος καθιστᾷ τὴν νεάνιδα ἀγγελὸν ἐπίγειον! Σὰς βεβαιῶ, Δεσπούναι, αὐτοὶ οἱ ἄνδρες εἶνε ὄντα δύστροπα, μεμψιμοιρα καὶ παράλογα· καὶ ἀληθῶς· διότι εἶπτε μας τί δύναται τις νὰ περιμένῃ παρὰ τῶν ἀνδρῶν οἵτινες τοῦ 19ου αἰῶνος ὑπερμεσοῦντες ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν ἡ ὠραία καὶ ἀξιοθαύμαστος καλλωπιστικὴ τέχνη κατήργησεν εἰς τὰς γυναῖκας τὸ γῆρας καὶ τὴν ἀσχημίαν καὶ μετεμόρφωσεν αὐτάς εἰς οὐράνια σώματα διὰ τῶν συρμῶν, τολμῶσιν οὗτοι νὰ ἐμφανίζωνται δημοσίᾳ καὶ ἐν μεγάλῃ ἀκόμη στολῇ, ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς καπνοδόχην ἀντὶ καλύμματος φέροντες, ἐπὶ δὲ τοῦ σώματος ἔνδυμα εἰς περὰ ἀκρίδος ἀπὸ λῆγον τὴν γελοιωδεστάτην Βελάδα! καὶ ὁ μὴ τὰ ἀθλία ταῦτα πλάσματα, οἱ ἄνδρες, εὐρίσκωσι δ' ἡθεὶν γελοιούς τοὺς λαμπροὺς κότσους, τὰ πούφ, τὰ κορσὲ καὶ τόσα ἄλλα λαμπρὰ πράγματα τοῦ γυναικείου ἱματισμοῦ. Μὰ τὸν Δία εἰς ἡμᾶς φαίνεται· ὅτι βλέπομεν αἰθίοπα νὰ περιπαίξῃ λευκὸν· ἀλλὰ Δεσπούναι δὲν εἶνε δίκαιον νὰ κατηγορηθῆτε καὶ πολὺ νὰ αἰτιάσθε τοὺς ἄνδρας· πρέπει νὰ ἤσθε καὶ ὀλίγον δικαιοτέροι· οἱ ἄνδρες αἰωνίως περὶ μετάλλων, πετρῶν καὶ σκωριῶν ἀκεπτόμενοι καὶ φρονιζόντες χάριν ἐμπορίου, κατήντησαν καὶ οὗτοι ἀγροῖκοι καὶ ἀναίσθητοι καὶ ὡς φαίνεται τοὺς ἐπλάκω

σεν ἡ σκωριᾶ, ἐσκοῦριαν δηλαδὴ καὶ αὐτοί, ὥστε δὲν δύνανται νὰ ἐννοήσουν ὀπόση καλλονὴ, ὀπόση χάρις ὑπάρχει εἰς τὰ καλλιτεχνικὰ ἔκείνα τῆς ψαλίδος καὶ τῆς βελόνης ἔργα, καὶ τόσον μάλιστα ἀναίσθητοι κατήντησαν ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἡ ψαλὶς καὶ ἡ βελὸν ἀντεκατέστησαν τὴν σμίλην καὶ τὴν γραφίδα τῶν ἀρχαίων καὶ θαυμαστῶν ἔργων προγόνων Φειδίου, Πραξιτέλους κλ. καὶ οὐχὶ βεβαίως πρὸς ζημίαν τῆς τέχνης καὶ προσβολὴν τῶν ἠθῶν, ἀλλ' ἀπεναντίας οἱ μὲν ἀρχαῖοι πρόγονοί μας ἐπλάττον τὰ ἀγάλματά των ἀσέμνωσ γυμνά ἢ σκανδαλωδῶς ἡμίγυμνα· πράγμα ἀτρεπὸν ἐνῷ σήμερον αἱ "dames des modes" ἀπεναντίας καθιστῶσιν ὑμᾶς τὰς Δεσπούναις καλλιτέρας καὶ ἀπὸ τὰ τῶν ἀρχαίων μας ἀγάλματα, χαριέντως, κομψῶς καὶ πολυτελῶς ἐνδεδυμένας!! πρᾶγμα τὸ ἔποιον οὐδ' αὐτῆ τοῦ Φειδίου ἢ τοῦ Πραξιτέλους ἢ σμίλη ἢ τοῦ Ἀπελλοῦ ἢ γραφίς ἠδυνήθη ποτὲ νὰ κάμῃ· καὶ ὕστερα ἀφοῦ τοιαύτας καὶ τηλικαύτας σὰς κάμνει ὁ καλλωπισμὸς σήμερον καὶ σὰς ἀποδίδει ὡς λαμπροὺς καὶ θαυμαστοὺς εἰς τὴν κοινωνίαν ἀγγίλους ὑπερβαίνοντας καὶ κατὰ τετὴν ὠραιότητα καὶ τὴν ἠθικὴν καὶ αὐτὰ τὰ τῶν ἀρχαίων ἀγάλματα, καὶ αὐτὴ ἀκόμη τῆς Γαλατείας, μολοντοῦ το ἔχετε καὶ ἀναίειδες κτηγοροῦς· ἀψηφῆσατε ὁμως τούτους Δεσπούναι, καὶ ἐξακολουθεῖτε τὸν ἔνδοξον πρὸς συνδρομὴν καὶ κλλιέργειαν τοῦ καλλωπισμοῦ καὶ συρμοῦ ἀγῶνά σας καὶ ἔχετε ἐπὶ τέλους τὸ ποθούμενον!!!

N.

ΤΥΧΗ τῆς ΒΙΘΥΝΙΑΣ.

ὑπὸ ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ,

Δικαστοῦ ἐν τῷ Ἐπαρχιακῷ Δικαστηρίῳ Ἀμμοχώστου.

(συνέχεια)

"Ἄν ἀπιστῆ ὁ ὄμιλος
ἀνδρῶν ἀπιστοτέρων
δείκνυε τὰ ἐρείπια
ταῦτα τῶν σῶν πατέρων·
ἐρείπια ἐγένοντο
αἱ πόλεις μου αἱ πάλαι
σεισθεῖσαι πᾶσαι σωρηδὸν
μικραὶ τε καὶ μεγάλαι.
"Ἀγγελιον, νέε μου, λοιπὸν
εἰς πᾶσαν οἰκουμένην
ὅτι δαίμων μ' ἐποίησε
πλέον ἀδικουμένην.
Ἴδου βλέπετε τὰ ράκη μου
καὶ τὴν εὐτέλειάν μου
Ἵσμάνης ἦν ὁ ἀπίστος
ὁ φθείρας εὐκλειάν μου.

Ὁ δὲ Ὀρχάνης ὁ σκληρὸς
υἱὸς πλάνης δουλείου
μ' ἐπλήγωσεν ὁ ἄθεος·
ἀκούων μὴ ἐκλύου!
καὶ μῦρόν μου τὸ ἅγιον
ἀνόμως ἦν μιάνεις
τοὺς δὲ ναοὺς μου τοὺς λαμπροὺς
μὲ αἶμα ἐξαργράνας·
μ' ἐρήμωσαν οἱ ἄπιστοι
καὶ τρομεροὶ στρατοὶ του
τὰς κόρας μου ἀρπάζοντες
αὐτοὶ οἱ ἐκλεκτοὶ του.
Ταῦτα, γλυκύτατε υἱέ,
ἦσαν τὰ βράσανά μου,
ἡ δόξα μου ἀπέσβυσεν
ἠῦξῃσαν τὰ δεινά μου.
Ὅθεν προσαγορεύω σοι
μὲ πόθον τῆς καρδίας,
εἰπέ τὴν δυστυχίαν μου
ἵς τὰ τέκνα τῆς παιδείας.

Αὐτὰ εἰποῦσα ἡ φωνὴ
δονοῦσα εἰς τὰ ὦτα
ἔπαυσε πλέον νὰ λαλῇ
τὸν νέον, ὅς ἤρώτα.
Τὸν νέον τοῦτον ἔτυχον
φιλον ἵνα γνωρίσω, —
ὅστις μοὶ ὑπεχρέωσε
ταῦτα νὰ ἱστορήσω.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ Λεμισσοῦ.

(λίρα Ἀγγλίας Γρ. 132.)

Κρασία· μεταξὺ 100 γομκρίων εὐρίσκονται 5 τῶν ὀποίων ἡ τιμὴ περιστρέφεται· περίξ τῆς μιᾶς τουρκικῆς λίρας· 40 γομ. ἀπὸ 75—100 γρ. 20 γομ. ἀπὸ 55—75 καὶ 35 γομ. ἀπὸ 40—55
Χαρούπια εἰς τὴν κῦτὴν τιμὴν.

Λευκωσίας (λίρα Ἀγγλ. Γρ. 182.)

δ σῖτος τὸ κοιλὸν (22 ὀκ.) Γρ. 22—24.
ἡ κριθή ,, [16ὀκ.] 14—15.

Λύσις τοῦ 42. αἰνίγματος

Ἐρκτῶ—Ἐρωτᾶ—Ἐρᾶ—ατω—ῶτα.

Αἶνιγμα 45

Δυστυχὴς μένω 'ς τὸν κόσμον
αἰωνίως τεθλιμμένη,
ἀλλ' ἂν τις μὲ λυπηθῇ,
κ' ἡ κεφαλὴ μ' ἀφαιρεθῇ,
εἰς τὸν Ὀλυμπόν θὰ τρέξω.
Ὁ Θεὸς μὲ περιμένει.

Θ. Α. Βέρας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ἡ ΚΥΠΡΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Λευκωσίᾳ.